

ЕКОНОМІСТ

Газета Київського національного економічного університету імені Вадима Гетьмана
№ 15–16 (1377–1378) e-mail: EKONOMIST_1972@ukr.net Червень 2012 р.

Свято

● Свято

● Офіціоз

● Конференція

● Світ творчості

● Презентація

● Історичні
розвідки

● Спортивні
пристрасті

● Увага!

● Подія

● Вітаємо

● Ювілеї

28 червня — День Конституції України

Шановні викладачі, співробітники та студенти Київського національного економічного університету імені Вадима Гетьмана!

У 1996 році Верховна Рада України, висловлюючи суверенну волю громадян нашої держави і спираючись на багатовікову історію українського державотворення, на світовий досвід, прийняла Основний Закон України — Конституцію, яка стала реальною і дієвою основою розбудови незалежної демократичної держави як повноправної учасниці світового співтовариства.

Конституція увійшла в суспільне життя як головний оберіг державності і демократії, гарант незалежності і соборності України. Її найвища юридична сила, верховенство права, політична, економічна та ідеологічна багатоманітність — фундаментальні засади, на яких ґрунтується сьогодення і вибудовується майбутнє українського народу.

Від усього серця бажаю вам міцного здоров'я та творчого натхнення, добробуту і затишку у ваших родинях, мудрості і далекоглядності, високих досягнень, успіхів у праці та нових звершень заради реалізації принципів Основного Закону нашої Вітчизни — народовладдя, гуманізму та законності.

Зі святом вас!

В.о. ректора академік Анатолій Павленко

Офіціоз

За справами пізнається благодійність

На початку червня в конференц-залі Київського національного економічного університету імені Вадима Гетьмана студенти та актив профспілки студентів та аспірантів КНЕУ зібралися на заході, де в.о. ректора Анатолій Федорович Павленко вручив грошову частину отриманої ним разом з колективом авторів Державної премії дітям пільгових категорій, що навчаються в КНЕУ. Ці кошти були розподілені між тридцятьма кнеувцями.

Голова Первинної профспілкової організації студентів та аспірантів Ольга Анатоліївна Чабанюк привітала всіх із закінченням навчального року, побажала гарних канікул та відпочинку, студентам випускних курсів — гарно влаштуватися, а тим, хто буде вступати далі на навчання — зустрітися в стінах КНЕУ наступного року. Вона сподівається, що отримані гроші студенти використають з користю для себе.

Наприкінці заходу Анатолій Федорович подякував дітям, що прийшли, побажав всього доброго й пообіцяв, що й надалі їм будуть допомагати.

Нагадаємо, що в листопаді вперше за часів незалежності України Державну премію України в галузі науки і техніки було присуджено за створення економічних підручників. Цю нагороду отримав авторський колектив циклу підручників з маркетингу для студентів вищих навчальних закладів України, виданих за період 1997-2006 рр. Серед нагороджених:

● Анатолій Федорович Павленко — Герой України, Заслужений діяч науки і техніки України, академік Академії педагогічних наук України, доктор економічних наук, професор, ректор ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»;

● Анатолій Володимирович Войчак (померло) — доктор економічних наук, професор ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»;

● Віктор Якович Кардаш (померло) — кандидат економічних наук, професор, декан факультету управління персоналом та маркетингу ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»;

● Людмила Веніамінівна Балабанова — Заслужений діяч науки і техніки України, доктор економічних наук, професор, завідувач кафедри маркетингового менеджменту Донецького національного університету економіки і торгівлі імені Михайла Туган-Барановського;

● Алла Олексіївна Старостіна — Заслужений діяч науки і техніки України, доктор економічних наук, професор, завідувач кафедри міжнародної економіки Київського національного університету імені Тараса Шевченка;

● Станіслав Володимирович Скибінський — кандидат економічних наук, професор, проректор з науково-педагогічної роботи Львівської комерційної академії.

**Анна Нестеренко,
редактор Центру
суспільних зв'язків**

Офіціоз

Заходи з підвищення ефективності за результатами перевірки

Згідно Наказу Про перевірку Київського національного економічного університету імені Вадима Гетьмана, яку здійснювала Державна інспекція навчальних закладів України, до КНЕУ імені Вадима Гетьмана в період з 26 лютого по 6 березня 2012 року було відряджено комісію у складі:

1. Шиманського Вячеслава Миколайовича – начальника управління контролю за діяльністю вищих навчальних закладів (голова комісії);
2. Проценко Валентини Миколаївни – головного державного інспектора управління контролю за діяльністю вищих навчальних закладів (заступник голови комісії);
3. Дудкова Ярослава Олеговича – головного державного інспектора управління контролю за діяльністю вищих навчальних закладів;
4. Беха Петра Олексійовича – к. філ. н., професора, проректора з науково-педагогічної роботи (міжнародні зв'язки) Київського національного університету імені Тараса Шевченка;
5. Бойка Григорія Миколайовича – к. п. н., начальника навчально-методичного управління Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова;
6. Бутенка Андрія Петровича – к. ю. н., доцента, декана юридичного факультету ПВНЗ «Європейський університет»;
7. Вовк Вікторії Миколаївни – д. ю. н., доцента кафедри фінансів і права, Національна академія внутрішніх справ;
8. Гавриленка Валерія Володимировича – д. ф.-м. н., професора, завідувача кафедри інформаційних систем і технологій Національного транспортного університету;
9. Желюк Тетяни Леонідівни – д. е. н., доцента кафедри державного та муніципального управління Тернопільського національного економічного університету;
10. Завального Андрія Миколайовича – к. ю. н., доцента кафедри теорії держави та права Національної академії внутрішніх справ;
11. Задой Анатолія Олександровича – д. е. н., професора, завідувача кафедри міжнародної економіки та економічної теорії, першого проректора Дніпропетровського університету економіки та права;

ЗАХОДИ з подальшого підвищення ефективності управлінської діяльності та якості підготовки студентів у Державному вищому навчальному закладі «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»

Заходи розроблені за результатами перевірки управлінської діяльності та якості підготовки студентів у Державному вищому навчальному закладі «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана» комісією Державної інспекції навчальних закладів України відповідно наказу від 22.02.2012 №10/17.

№	ЗАХІД		
1	2		
1.	Привести кадровий склад у відповідність до ліцензійних вимог щодо здійснення керівництва випусковими кафедрами докторами наук (професорами) відповідного профілю.	5.2.	Забезпечити контроль дотримання Закону України «Про вищу освіту» у частині порядку конкурсного обрання та призначення науково-педагогічних працівників на відповідні посади
1.1.	Здійснити заходи щодо укомплектування керівництва випусковими кафедрами докторами (професорами) наук відповідного профілю	5.3.	Забезпечити врахування рейтингової оцінки діяльності науково-педагогічного працівника при обранні на посаду
1.2.	Розробити пропозиції щодо реструктуризації кафедр Університету відповідно до норм і рекомендацій МОМолодьспорту України	6.	Запровадити з 2012/2013 навчального року рейтингову оцінку науково-педагогічних працівників та враховувати її результати при прийнятті управлінських рішень.
1.3.	Розробити довгострокові програми кадрового забезпечення факультетів Університету і затвердити їх рішеннями Вчених рад факультетів	6.1.	Провести обговорення на кафедрах і факультетах проекту положення про рейтингову оцінку педагогічної, наукової, методичної, організаторської та виховної роботи науково-педагогічних працівників Університету
1.4.	Розробити довгострокову програму кадрового забезпечення Університету	6.2.	Прийняти та запровадити положення про рейтингову оцінку педагогічної, наукової, методичної, організаторської та виховної роботи науково-педагогічних працівників Університету
1.5.	Забезпечити систематичний розгляд Вченою радою Університету питання про кадрове забезпечення Університету та його факультетів	7.	Упорядкувати процедуру та організацію прийому на магістерські програми на базі повної вищої освіти до початку вступної кампанії 2012 року.
1.6.	Вжити заходи адміністративного характеру до посадових осіб щодо порушення положень нормативно-правових актів з питань кадрового забезпечення випускових кафедр	7.1.	Удосконалити правила (організацію та процедуру) прийому на магістерські програми на базі повної вищої освіти
2.	Призначення керівників магістерськими роботами здійснювати у відповідності до вимог нормативних документів МОМолодьспорту України.	8.	Посилити контроль за ефективністю діяльності аспірантури. Усунути порушення щодо практики керівництва аспірантами кандидатами наук без відповідних дозволів.
2.1.	Забезпечити дотримання вимог нормативних документів МОМолодьспорту України щодо призначення керівників магістерських робіт	8.1.	Здійснювати аналіз ефективності діяльності кафедр і відділу аспірантури з підготовки аспірантів, докторантів і пошукачів та діяльності відділу аспірантури
2.2.	Переглянути порядок підготовки та ухвалення наказів про затвердження тем і керівників магістерських робіт	8.2.	Унормувати поточний, щорічний та підсумковий контроль виконання індивідуальних планів аспірантів, докторантів і пошукачів
2.3.	Забезпечити контроль дотримання вимог нормативних документів МОМолодьспорту України щодо керівництва магістерськими роботами у індивідуальних планах науково-педагогічних працівників Університету	8.3.	Розробити умови та порядок надання дозволів на керівництво аспірантами кандидатами наук; провести його обговорення та прийняття Вченою радою Університету
2.4.	Вжити заходи адміністративного характеру до посадових осіб щодо порушення положень нормативно-правових актів з питань призначення керівників магістерських робіт	8.4.	Враховувати питання ефективності наукового керівництва та консультування при рейтинговій оцінці науково-педагогічних кадрів
3.	Забезпечити контроль за підвищенням кваліфікації науково-педагогічних працівників відповідно до вимог чинного законодавства.	8.5.	Вжити заходи адміністративного характеру до посадових осіб щодо порушення чинного законодавства з питань керівництва аспірантами
3.1.	Розробити плани підвищення кваліфікації науково-педагогічних працівників кафедр і забезпечити їх реалізацію	8.6.	Провести аналіз діяльності, умов створення та функціонування спеціалізованих вчених рад із захисту кандидатських і докторських дисертацій
3.2.	Забезпечити розгляд Вченими радами факультетів питань підвищення кваліфікації науково-педагогічних працівників кафедр факультету	8.7.	Вжити заходи адміністративного характеру до посадових осіб щодо порушення чинного законодавства з питань діяльності спеціалізованих вчених рад із захисту кандидатських і докторських дисертацій
3.3.	Вжити заходи адміністративного характеру до посадових осіб щодо порушення положень нормативно-правових актів з питань підвищення кваліфікації науково-педагогічних працівників	9.	Розробити та запровадити в установленому порядку процедуру вирішення спорів (апеляцій) стосовно результатів контролю знань студентів.
4.	Посилити контроль за плануванням і розподілом навчального навантаження професорсько-викладацького складу, кількістю навчальних дисциплін та лекційних курсів на одного викладача, забезпечення викладання лекційних годин докторами наук (професорами) відповідно до Ліцензійних умов надання освітніх послуг у сфері вищої освіти.	9.1.	Уточнити положення про організацію навчального процесу щодо процедури вирішення спорів (апеляцій) стосовно результатів контролю знань студентів.
4.1.	Вести в практику організацію нарад для завідувачів кафедр з питань планування навчального навантаження науково-педагогічних працівників кафедр на наступний навчальний рік	9.2.	Запровадити процедуру вирішення спорів (апеляцій) стосовно результатів контролю знань студентів з 2012/2013 навчального року.
4.2.	Забезпечити контроль розподілу навчального навантаження на кафедрах	10.	Визначити порядок створення та організацію роботи комісій з прийому академічних заборгованостей.
5.	Забезпечити контроль щодо дотримання Закону України «Про вищу освіту» у частині порядку конкурсного обрання та призначення науково-педагогічних працівників на відповідні посади.	10.1.	Уточнити порядок створення та організацію роботи комісій з прийому академічних заборгованостей у положенні про організацію навчального процесу
5.1.	Провести аналіз призначення науково-педагогічних працівників на відповідні посади з урахуванням дотримання умов ліцензування та акредитації	10.2.	Запровадити уточнений порядок створення та організацію роботи комісій з прийому академічних заборгованостей з 2012/2013 навчального року
		11.	Розробити та затвердити в установленому порядку процедуру підготовки та затвердження робочих навчальних планів з усіх напрямів та спеціальностей.
		11.1.	Вдосконалити процедуру підготовки та затвердження робочих навчальних планів з усіх напрямів та спеціальностей у положенні про організацію навчального процесу

12. Зайчука Олега Володимировича – першого заступника директора з наукової роботи Інституту законодавства Верховної Ради України, д. ю. н., професора, член-кореспондента Національної академії правових наук України, заслуженого юриста України;
13. Ковальова Анатолія Івановича – д. е. н., професора, проректора з наукової роботи Одеського національного економічного університету;
14. Лепейко Тетяни Іванівни – д. е. н., професора, завідувача кафедри менеджменту і бізнесу Харківського національного економічного університету;
15. Мостецької Тетяни Леонідівни – д. е. н., професора, проректора з наукової роботи Національного університету харчових технологій;
16. Ніщимної Світлани Олексіївни – к. ю. н., доцента, декана юридичного факультету Чернігівського державного інституту економіки і управління;
17. Омелянович Лідії Олександрівни – д. е. н., професора, завідувача кафедри фінансів, першого проректора Донецького національного університету економіки і торгівлі ім. М. Туган-Барановського;
18. Сидорової Антоніни Василівни – д. е. н., професора, завідувача кафедри економічної статистики Донецького національного університету;
19. Шевчук Олени Василівни – помічника ректора (з економічних питань) Київського національного лінгвістичного університету.

За результатами перевірки було складено Акт перевірки Державного вищого навчального закладу «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана» з управлінської діяльності та якості підготовки студентів з окремих нормативних дисциплін.

Після складення вищезазначеного документа, на ректораті було озвучено ряд зауважень, з урахуванням яких Вченою Радою ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана» було затверджено заходи з подальшого підвищення ефективності управлінської діяльності та якості підготовки студентів у Державному вищому навчальному закладі «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана».

Конференція

НАУКОВА РОБОТА МІЖНАРОДНОГО РІВНЯ

За останні десять років Вільнюський технічний університет імені Гедімінаса організував чимало міжнародних науково-практичних конференцій для обговорення сучасних проблем розвитку бізнес-процесів та методологій управління. Основна мета заходів – сприяти зустрічі вчених з усього світу для наукового обговорення змін, що відбуваються під впливом процесів глобалізації в економіці та управлінні.

У VII Міжнародній конференції «Business and management 2012», яка відбувалась у м. Вільнюс у середині травня, взяли участь представники з 24 країн світу. «Ми отримали більше ніж 3500 англomовних досліджень, з яких наш організаційний комітет відібрав 450 найкращих робіт, та мені приємно вітати у Вільнюсі авторів цих робіт», – відкриваючи конференцію, зазначив професор Ромаулдас Джиневичюс, голова комітету приватизації Литви, ректор Вільнюського технічного університету.

ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана» також був представлений на конференції. Євгеній Сіроштан, студент третього курсу фінансово-економічного факультету КНЕУ, разом з науковим керівником – доктором економічних наук, професором, завідувачем кафедри фінансів Віктором Михайловичем Федосовим – розробили економічну модель, яка була представлена в науковій роботі «INTEREST RATE AS MAIN DETERMINANT OF THE ECONOMY».

Під час презентації найбільшу зацікавленість до викладеного матеріалу в науковому дослідженні виявили вчені з Німеччини, концентруючи увагу підтвердженні в практиці

виявленої кореляції між середньозваженою ставкою кредитування та темпами економічного розвитку. Наукова стаття представників КНЕУ потрапила до 50 кращих робіт конференції, які будуть опубліковані в американському економічному журналі «Business& Management» та включені в базу даних ISI міжнародного розгляду. Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана вкотре довів міжнародному співтовариству високу якість підготовки спеціалістів у галузі економіки та підтвердив свій прогресивний розвиток в наданні економічної освіти на міжнародному рівні.

Прес-служба НСТ КНЕУ

Комедія Михайла Старицького «За двома зайцями» належить до творів, які мають довгу і славу сценічну історію. Образи Проні Прокопівни та Голохвастова втілювалися багатьма славетними акторами як на сцені, так і у кіно. Але вистава, яка була представлена на сцені Центру культури і мистецтв КНЕУ імені Вадима Гетьмана, не має жодних аналогій, адже ролі виконували члени журі фестивалю «Студентський Бенефіс університетської молоді».

На початку квітня вперше на сцену вийшли заступники деканів, доценти, кандидати наук, викладачі у сценічних образах. Сюжет комедії «виростає» з відомого народного прислів'я: за двома зайцями поженешся – жодного не піймаєш. Забув про цю народну мудрість герой комедії – «цилюрник» з київського подолу Свирид Петрович Голохвастов, роль якого неперевершено виконав Олег Володимирович Гаращенко, художній керівник Центру культури і мистецтв КНЕУ імені Вадима Гетьмана. Головний герой, щоб покращити своє складне матеріальне становище, став волочитися за дівчиною багатого міщанина Сірка – Пронею Прокопівною та романтичні почуття вабили його до Галі, простої дівчини, бо любов за гроші не купиш.

Центральним персонажем цього феєричного дійства стала Проня Прокопівна, роль якої блискуче виконала заступник декана юридичного факультету Юлія Миколаївна Рижук, яку люблять та поважають студенти нашого університету. Завжди справедлива і об'єктивна Юлія Миколаївна, яка водночас є опорою та підтримкою для студентів, показала рожеві ілюзії її героїні, довірливість, незграбність, а також абсолютну щирість почуттів, її зражене засміяне

За двома зайцями поженешся – жодного не піймаєш

кохання, що примушують глядача не лише сміятися, але й іноді по-справжньому замислюватися. «За двома зайцями» – вистава-довгожитель. Це музична комедія, в якій багато музики, дуетів, куплетів, танців, пританцювок. На сцені ЦКМ режисером-постановником став Олег Володимирович Гаращенко. Хореограф вистави Антон Іванович Тритініченко, художньо-декоративне оформлення – Ірини Миколаївни Васюк.

Вокальні номери, яких було немало у виставі, чудово виконували Оксана Анатоліївна Кельц (керівник вокальної студії) та Дана Ростиславівна Бабіч – директор Центру культури і мистецтв КНЕУ імені Вадима Гетьмана.

Якщо людина талановита, то талановита у всьому, і це нам довели заступник декана факультету агропромислового комплексу Олександр Володимирович Садовник, який виконав роль Прокопа Свиридовича Сірка; заступник декана обліково-

економічного факультету Андрій Миколайович Поплюйко, який неперевершено виконав роль Йоски; заступник декана кредитно-економічного факультету Євгеній Сергійович Осадчий, який покоров серця глядачів грою на баяні. Ірина Анатоліївна Балягіна (заступник ректора з науково-педагогічної роботи), Ольга Анатоліївна Чабанюк (голова профкому студентів та аспірантів) «порвали» зал запальними танцями. Блискуче виконали ролі: Явдокиї Пилипівни – Аліна Вікторівна Макаренко, старший викладач кафедри теорії та історії держави і права; Галі – Валентина Михайлівна Турчина, асистент кафедри управління персоналом та економіки праці; друзів Голохвастого – Антон Тритініченко, Євген Захаров, Роман Процишин та Данило Середа; Химки – Катерина Рапута.

Герої цієї комедії добре співають і танцюють, викриваючи занадто живучі людські вади – гонитву за грішми, сліпе, нерозумне наслідування моді, неосвіченість, душевну порожнечу.

Виступ команди «К10» «За двома зайцями» за п'єсою Старицького став найпотужнішою, найяскравішою, найтехнічнішою постановкою «СтудБМУ-2012». Це той рідкісний випадок, коли кожен артист був напрочуд точним, неповторним і при цьому був частиною загального гармонійного задуму. Це саме той випадок, коли режисер побачив у кожного артиста сильну сторону і, максимально спираючись на його дарування, створив виставу, у якій просто немає акторських невдач. Студенти охарактеризували виставу як кращий спектакль фестивалю. Дякуємо команді «К10» за щирість, відкритість, неймовірний позитив та хвилю шалених вражень!

Шановні викладачі та співробітники КНЕУ, ви в нас НЕПЕРЕВЕРШЕНІ!!!!

Профком студентів

MEMorandum

Газета факультету міжнародної економіки і менеджменту КНЕУ

«MEMorandum» — будь першим

Таланти твої, МЕіМЕ!

«У кожній людині є сонце. Тільки дайте йому світити». Словами філософа Сократа розпочала літературний вечір студентка 1-го курсу факультету МЕіМ Вікторія-Амариліс Сорока. У парі з Михайлом Якубовичем вони були ведучими вечора, присвяченого молодим обдаруванням факультету.

Справді, скільки талановитих студентів навчається в нашому КНЕУ. Тільки потрібно знайти їх, допомогти розкрити їхній талант, побачити саме те сонце в їхніх молодих душах, яке буде світити всім нам ще дуже довго.

Існує хибна думка, що економіст – це людина, яка складається з цифр, рахунків, дебету і кредиту. Але на заняттях з української словесності студенти творчо розкриваються, а щоб допомогти їм літературно вирости, мовно збагатитися, відшукати себе у вирі літературного процесу, діє студія «Українське слово».

Результатом співпраці викладачів та студентів став літературний вечір, який відбувся наприкінці квітня. Задзвеніла пісня «Зеленеє жито», яку виконали студентки Вікторія-Амариліс Сорока та Вікторія Чміль у супроводі танцювальної групи зі студентів 3-ої та 4-ої груп. Далі відбулася презентація поетичних збірок молодих талантів. Першою представляла власну збірку «Струни серця» чарівна Ліна Сичова (ФМЕіМ, 3 група).

Перебуваючи далеко за межами рідної землі, юнак думками й душею линує в Україну. Любов до рідної землі вилилася у віршах Костянтина Несвіта. Його збірка має назву «Самотність або унікальність». Юлія Іванова з дитинства була дуже творчою особистістю. Перший вірш вона написала

ще у другому класі і присвятила своїй першій вчительці. Юлія каже: «Найчастіше мої вірші – це те, що мене дуже хвилює, те, що я хочу донести людям, у них усе моє серце і душа!».

Родич відомого українського письменника Максима Рильського, киянин у сьомому поколінні, патріот

України і просто талановитий юнак Олександр Гарнійчук репрезентував свою поетичну збірку під назвою «Любов для двох». У його віршах бринять нотки любові до Батьківщини, до рідного міста та коханої дівчини.

Маленька, миловидна дівчина з великими карими очима, у яких світиться розум, доброта, народилася на березі Дніпра широкого, у місті Черкаси. Її ім'я – Ольга Харківська. Вона представляла першу збірку віршів під назвою «Гімн КНЕУ».

Тема матері є наскрізною у творах багатьох письменників. Не могли оминати її наші літстудійці. Юлія Іванова, Вікторія-Амариліс Сорока та Вікторія Чміль виконали «Пісню про матір» Бориса Олійника. Ніхто в залі не залишився байдужим до цієї пісні. Кожен згадав свою найріднішу, найпрекраснішу матусю. І з очей покотилися сльози, бо десь недолюбили, десь не були щирими, уважними...

Кохання, любов – джерело творчого натхнення. Любов таємнича й загадкова. До цієї теми зверталися художники, композитори, скульптори, поети. Талановитий поет Василь Симоненко у своєму вірші «Вона прийшла» описав найпрекрасніше, найсвітліше почуття, яке дає людині крила і насагу.

Слухаючи Ярослава Лебедя, ми поринули в його душевні переживання, пригадали свої почуття, захопилися щирістю думок декламатора.

Життя – це чаша, наповнена краплинами радощів і страждань, злетів і падінь, надій і розчарувань. І яким би складним не був життєвий шлях, завжди ми можемо повернутися до рідної домівки. І знову на сцені ми бачимо чарівну, замислену, зі смутком в очах, неперевершену Вікторію-Амариліс Сороку, яка виконала пісню «Повертайтеся лелеченьки» на слова С. Травневої, музика Кубасова. І ніби ми почули, як високо в небі радісно курличуть журавлі, повертаючись на рідну землю. Чудову пісню «Моя Україна» заспівали студентки 7-ої групи Ірина Лисяк, Інна Гулій, Ганна Римар, у якій передали свою любов до рідної землі, до її природи і людей.

У вихорі танцю з'явилися на сцені Марія Вітюк, Владислав Гринь, Юлія Новик, Олександр Гарнійчук. Звучала пісня «Моя Україна». І ці молоді, дужі, красиві, талановиті студенти випромінювали міць і силу, яку має наша країна. А найбільше її багатство – такі молоді таланти.

У такі хвилини віриш, що українська мова житиме, її плекатиме наша молодь, і буде вона звучати не тільки в Україні, а й на всіх континентах.

Вечір закінчується, але ніхто не поспішає залишати залу, де ще чути відгомін молодих талановитих щирих голосів студентів факультету МЕіМ.

Керівник літературної студії «Українське слово», викладач кафедри української мови та літератури Н. С. Павловська

Дорогами до прекрасного

Газета культурологічного клубу КНЕУ

Прекрасне не потребує доказів

ВОЛЬТЕР

Презентація

В добру путь, «Садівнику щастя»!

Нещодавно у конференц-залі «Преса України» відбулася презентація книги «Садівник щастя. Сковорода як дзеркало України», випущеної видавництвом «Криниця». Автор – В. Я. Стадниченко – публіцист, кандидат історичних наук, заслужений журналіст України, лауреат Національної премії імені Тараса Шевченка, міжнародної премії імені Григорія Сковороди, міжнародної журналістської премії «International communication award», журналістської премії «Золоте перо» та багатьох професійних відзнак і заслужених урядових нагород.

Щиро вітаємо автора з виходом у світ ще одного цікавого видання про народного українського філософа та дослідників його життя й творчості – сковородознавців. Володимир Якович для нас людина не стороння, адже вже багато років співпрацює з клубом «Дорогами до прекрасного», був науковим редактором ювілейних художніх колективних збірок КНЕУ «Вітрила натхнення» та «Мереживо часу». А ще за його благословення та дружньої підтримки спільно університетськими клубами «Дорогами до прекрасного» та «Скіфи» здійснювався кількарічний творчий рейд «Шляхами Сковороди», що складався із подорожей по Україні з відвідинами музеїв та місць перебування Варшави (Чорних, Лохвиці, Прилук, Переслава, Кавраї та ін.), а також обговорення творів Григорія Савича та його дослідників.

Життєпис Сковороди, що поступово складався зі спогадів, листування, міфів і легенд про любомудра, – це низка загадок, які вже понад двісті років інтригують і захоплюють дослідників: культурологів, філософів, музейників, літературознавців. А твори мандрівного філософа – вірші, трактати, байки, епістоли – і досі дивують глибиною і водночас актуальною мудрістю. Що ні рядок – афоризм, що не вислів – тема для усвідомлення, порада для щоденного використання. Спроби розгадати «невловимого» Сковороду, як і намагання пізнати себе, нелегка, але благодатна справа дієвого наслідування того, хто прагнув зробити світ кращим.

В. Я. Стадниченко – людина щиро віддана цій справі і має широке коло друзів, соратників, однодумців. А ще Володимир Якович – натхненник і прекрасний організатор Великого проекту «Григорій Сковорода-300». У рамках цього проекту і здійснено видання книги «Садівник щастя» до 290-річчя від дня народження народного мудреця, так потрібного сьогодні для розбудови нової України.

Для цікавих читачів варто навести фрагмент із щойно виданої книги, де йдеться про одну із подорожей «Шляхами Сковороди».

РАДІСНА ЧАША ДУШІ

Теплої, ясної осені Сковорода повів нас на Прилуччину, в Густинську пустинь, де він, як ми були переконані, провів кілька місяців у 1779 році. Підтвердження цьому послужили три листи, відправлені Сковородою в лютому і травні в Харків, із позначенням на першому листі: «Из Гусинской пустыни, Полтавской

губернии Прилукского уезда», а також документальна книжка-розвідка відомого сковородознавця Миколи Шудрі «Чолом сягнув зірок», а точніше 10-й розділ цієї книжки «Пустинь: Гусинська чи Густинська?» Ми ще повернемося до цього різночитання в одну літеру, бо в ній криється загадка і одночасно ключ до розгадки точного місцеперебування філософа на початку 1779 року.

У подорожі на Прилуччину я приєднався до знателюбних «прочан» із Київського національного економічного університету імені Вадима Гетьмана, членів викладацького клубу «Дорогами до прекрасного», який очолює

невтомна мандрівниця й допитлива дослідниця Людмила Рінгіс, і студентського клубу «Скіфи». Вони вже кілька років здійснювали подорож «Шляхами Сковороди» і тепер ось направлялися в Свято-Троїцький монастир, де на їхнє очікування, зміцнене трьома вищезгаданими листами, кілька місяців перебував Григорій Сковорода.

На сьомому кілометрі на схід від Прилук наш автобус в'їхав у жовтогаряче буяння золоті осені і зупинився біля воріт монастиря. Пірнувши під арку, вийшли на монастирське подвір'я і прямо таки... задихнулися від неймовірної краси широкого оковиду. Прямо перед нами плавав у небі Свято-Троїцький собор із срібними зірками на куполах. Поруч із рожевого маєва проступала барокова церква Петра і Павла – очей не відірвати. По праву руч піднісся вгору зелений шолом дзвіниці Миколаївської церкви. Ми йшли під тихим падолистом вікових лип, у небесному малиновому дзвоні, у відлунні урочистої Божественної літургії...

Але не завжди Свято-Троїцький монастир стояв у такій небесній красі. Його історія велична і водночас трагічна. У минуле і теперішній день монастиря ми ввійшли разом із нашим добровільним гідом, прилучанином Є. В. Тимофєєвим, який, виявляється, двадцять років тому закінчив Інститут народного господарства і тепер ось привітно зустрів друзів із рідного вузу. Спілкування із однокашником стало для клубівців щедрим дарунком. Євген Васильович знає в монастирі по імені кожну черницю, а найперше його ігумена, матінку Віру, вивчив історію Густині в найменших деталях.

...У 1600-му році ієросхимонах Межигірського монастиря Іоасаф, невтомний і непохитний у проповідництві православ'я, разом з двома іноканами прийшов на берег тихого Удаю на полтавській землі, переправився човном на острів посеред ріки і занімів від навколишньої зеленої краси. Тут, під куполом густого лісу, і поставив дубовий хрест, означивши ним місце

чернечої обителі. До Іоасафа потекли люди – «заради чернечого життя і спасіння» і вже в 1614 році вони побудували на острові дерев'яну церкву.

Новозакладений монастир обростав орними землями, лісовими урочищами, рибними ставками, багатими пасовищами. І водночас випробовувався на міцність і довголіття руйнівними пожежами – в 1625-му, 1636-му і 1671-му роках. Та завжди монастир піднімався із повного згарища, розбудовувався наново, прикрашався золотими іконостасами й святими іконами і на кінець 18-го століття став в Україні «другою Лаврою». В ті часи Густинь якраз і міг відвідати духовний мандрівник Григорій Сковорода. «Мандрівний філософ був у нашому монастирі», – запевнила нас молода, освічена інокія, яка супроводжувала нашу групу.

Та навіть процвітаючий стан монастиря не зупинив імператрицю Катерину II, яка в 1786 році, задумавши упорядкувати штати російських монастирів, підписала указ про закриття Густинської обителі. Можливо, ще й тому, що, за однією з версій, монастир став осередком вільнодумства. Ціле півстоліття Свято-Троїцький монастир простояв у запустінні, і сліди цієї руйнації відбилися в акварелях члена Санкт-Петербурзької археологічної комісії Тараса Шевченка, на яких бачимо похилі куполи, скобочені хрести, захаращені церковні подвір'я.

З середини 19-го століття почалося відродження монастиря, який невдовзі знову засяяв красою й благодаттю – аж до революційного 1917 року. А далі як перебіг трагедійної кінострічки: на початку 20-х років монастир було закрито, в часи Другої світової війни Свято-Троїцьку обитель населили черниці, але в 1959 році монастир був закритий – вже втретє за свою більш ніж трьохсотлітню історію.

Четверте відродження монастиря розпочалося в 1993 році, вже в часи незалежної України. Воно найперше пов'язане з ім'ям ігумені монастиря Віри. Саме вона запалила лампаду новітнього літопису Густині. Разом зі своїми сестрами по вірі, спираючися на власні сили та підтримку прилучан, благодійників з інших міст, нова ігуменя підняла запустілий монастир на повен зріст, спеленала його тією величною красою, якою ми милуємося ось зараз – у нашій прощі. Невсипуща діяльність ігумені Віри Указом Президента України двічі відзначена орденом княгині Ольги III і II ступенів. Можемо навчати підтвердити: заслужена нагорода!

Якби наш провідник на цьому скінчив свою розповідь, то вже й після цього згадані роки та імена не випали б з наших сердець. Але ж Євген Васильович так само зацікавлено посвятив нас у таємниці Густинського некро-

поля, який шанобливо прийняв останки відомих родів Горленків та Марковичів, родову усипальницю князів Репніних. А насамкінець показав лист від нащадка князівського роду, який зараз живе на півдні Франції і подивувався тим, які чудові вірші пише князь...

Наш супутник видався мені без перебільшення «живою енциклопедією», і я не утримався, аби не шепнути Людмилі Рінгіс: «Аж моторошно стає, скільки може людина знати...» І тільки на запитання: чи бував у Густинському монастирі Григорій Сковорода, наш провідник промовчав...

Невипадково промовчав наш незамінний гід-ерудит. Досі свідченням і доказом перебування Григорія Сковороди в Густинському монастирі слугували три листи, написані ним у Харків у 1779 році. Та при уважному їхньому прочитанні, особливо ж вихідних даних для поштар чи скоріше для окаян, з'являються сумніви. У перших двох листах Сковорода так зазначає свою адресу: «из Гусинской пустыни», а вже в третьому змінюється одна літера: «из Гусынской пустыни», а перекладач цього листа на сучасну мову йде ще далі, пише: «із Густинської пустині».

Літера «т», яка з'явилася тільки в перекладному тексті листа, звабила нашого спільника у сковородинівських розвідках Миколу Шудрю на думку: «лише в листі... від 10 травня правильно заадресовано: із Густинської пустині. Отже, в переписувача вкралася помилка». А незаперечної впевненості, що листи писані із Густині, додало позначення в першому листі в Харків від 19 лютого 1779 року: «Из Гусинской пустыни, Полтавской губернии, Прилукского уезда».

Здавалося б, це переконливий доказ місцеперебування Сковороди в полтавській Густині. Але досить було нашому клубівському ватажку Людмилі Йосипівні Рінгіс, уже після повернення в Київ, погуляти по Інтернету, як вона встановила не менш незаперечне свідчення: Полтавська губернія утворена 9 березня 1802 року, до її складу ввійшли 10 повітів, у тім числі і Прилуцький. Тож не міг Сковорода зазначити в своєму листі ще неіснуючі на той час губернію і повіт.

Звідки ж Сковорода міг написати листи, позначені адресою: Гусинська пустинь? Скоріше за все із села Гусинки, що на Харківщині, а належало воно його добрим знайомим Сошальським. У ряді й інших листів до своїх друзів Григорій Савич теж зазначає адресу: із Гусинської пустині або: із села Гусинки, із Гусинського лісу чи й так: із Гусинської Скриницької пустині.

За свідченням учня, друга й першого біографа філософа Михайла Ковалинського, Сковорода обрав для себе спосіб життя як «пустынничество» і словом «пустинь» позначав не обов'язково монастир, а й облюбоване ним усамітнене місце. У селі Гусинка «пустинню» для самотника стала пасіка.

Ось на який розслід наштовхнула нас дописана перекладачем літера «т» у слові «Гус/т/инська пустинь». Сподіваємося, що остаточне заключення в цьому пошуку можуть зробити і зроблять авторитетні сковородознавці.

Члени клубу «Дорогами до прекрасного»

Дорогами до прекрасного

Газета культурологічного клубу КНЕУ

Прекрасне не потребує доказів

ВОЛЬТЕР

Історичні розвідки

ЗАГАДКИ «НЕВЛОВИМОГО СКОВОРОДИ»

Довідавшись, що ми мандруємо «Шляхами Сковороди», здійснити подорож до міста Прилуки й неодмінно завітати до Густині порадив М. Шудря, відомий письменник і драматург, лауреат Національної премії імені Тараса Шевченка, і подарував мені свою нову книжку про Сковороду – «Чолом сягнув зірок». Невеличка книжечка на 66 сторінок, але така інформативно насичена. Один з дванадцяти етюдів-роздумів про те, що Сковорода у 1779 році доволі тривалий час жив у монастирі під Прилуками.

І хоч на карті маршрутів Сковороди, створеній Леонідом Махновцем, одним з найприскіпливіших дослідників життя й творчості Григорія Савича, та у енциклопедичних довідниках і нинішніх інформаційних сайтах нема й згадки про перебування українського мандрівного філософа у цьому місті, але, за версією М. Шудрі, Сковорода не тільки навідував, а кілька місяців жив під Прилуками. І прямим доказом того є три листи.

Один з них – «Из Гусинской пустыни, Полтавской губернии, Прилуцкого уезда, 1779, февраля 19» до А. Д. Карпова, харківського купця. Другий – «Из Гусинской пустыни, февраля 21 дня 1779 года» до В. М. Земборського – поміщика, з яким Сковорода підтримував дружні зв'язки, неодноразово жив у його маєтку на хуторі Гужвинському. Василь Михайлович був батьком колишнього учня Сковороди з Харківського колегіуму. Третій лист, теж адресований В. Земборському, датований 10 травня, і адресою дописувача зазначена Густинська пустинь. То Микола Архипович робить висновок, що йдеться про одну й ту саму пустинь Густиню під Прилуками, де Григорій Сковорода перебував принаймні з лютого по травень, звідки й писалися всі вищевказані листи. Але, певне, при списуванні копійст зробив помилку, і адресою стала «Гусинська» пустинь. Автоматично ця прикра помилка розтиражувалася друкуванням. Може оця загублена копійстом літера й була причиною тої поширеної думки, що останні 25 років життя Сковорода провів у межах Слобожанщини.

Підготовка до подорожі передбачала насамперед зібрати достатньо інформації про історію і пам'ятки Прилук для обговорення дорогою та замовити оглядову екскурсію по місту з неодмінним відвіданням Густинського монастиря. Зізнавшись, що місцевим краєзнавчим музеєм, дізналася, що екскурсовода, який на нашому транспорті проведе екскурсію містом, нам можуть надати, але діючий монастир не входить до об'єктів екскурсії, це треба самим вирішувати з настоятелькою, матушкою Вірою. Знайшовся й телефон монастиря, але, на жаль, він так і не відгукнувся.

Оскільки наближався день поїздки, і невизначеність програми тривожила дедалі більше, то звернулася по допомогу до клубівців, і рішення проблеми знайшлося. Тетяна Валеріанівна Толова (її Володимир Якович називає ходячою енциклопедією) пригадала, що коли готувала збірку Київського Пушкінського товариства, то був включений і дослідницький матеріал одного прилучанина, серед робочих матеріалів має бути номер його телефону. До речі, це наш колишній випускник Женя Тимофіїв. І його телефон відгукнувся не з першої спроби, але коли це так сталося, то контакт налагодився за лічені хвилини. Оразу запевнила, що група буде підготовлена, на сайті Прилук знайшла й

роздрукувала для ознайомлення групою історичну довідку про місто і навіть фото окремих пам'яток, які дуже хотілося б побачити, а крім того, нам обов'язково треба побувати у Густинському монастирі. Женя виявився настільки «нашою людиною», що не варто було його довго вмовляти, пообіцяв показати і місто, і монастир.

Коли раненько наш автобус під'їхав до обумовленого місця зустрічі, Тетяна Валеріанівна одразу впізнала нашого екскурсовода. Та й усім іншим здався добре знайомим, бо був ніби двійником відомого актора С. Любшина. І хоч ці відвідини Прилук для більшості нашої групи не були першими (раніше були поїздки за маршрутами Прилуки – Ніжин і Прилуки – Сокиринці), але увага, з якою були прикуті до розповіді про історію давнього міста, вражала.

Під час переїзду до монастиря, розташованого за містом, Євген Васильович, випускник планового факультету 1978 р., запитував про бага-

стільки цікавин не чули.

В усипальниці поряд із могильними плитами князів та княгинь є й плита над похованням Ореста Макаренка, який брав участь у дослідженнях Густині і загинув на очах батька – човен перекинувся... Нині монахині, щиро вдячні за те, що зберіг монастирські споруди від знищення, вирішили встановити символічну пам'ятну плиту й самому Миколі Макаренку, організатору й керівнику комуни безпритульників, бо де знаходиться могила видатного радянського педагога, розстріляного жорстокою владою, невідомо...

Екскурсія по монастирю, запланована на півтори-дві

години, якось непомітно тривала майже п'ять. Почули і побачили ми значно більше ніж сподівалися, постояли біля чудодійної ікони Густинської Божої Матері (її ще називають ярмарковою) та у мощевичка зі святинями, привезеними з різних кінців світу, і навіть омили очі водою з цілющого колодязя.

Але ж у нас було головне завдання. Біля будинку настоятельки монастиря звернулися до однієї з симпатичних монахинь і пояснили, що хотіли б дізнатися про перебування Сковороди, можливо й про те, до кого саме приїздив... У відповідь почули: «На жаль, матушка Віра не може прийняти, у неї зараз гість... Але ми знаємо, що Григорій Сковорода був у Густинському монастирі...»

Слова словами... От документальне підтвердження факту, що саме у 1779 році тут перебував, могло б додати впевненості і чорнухинським дослідникам, не згідним із твердженням деяких біографів, ніби Сковорода, як пішов юнаком вчитися, то і не бував більше у селі, де народився. Як то правда, що доволі тривалий час перебував у Густині, на такій невеликій відстані від рідних Чорнух, то ноги самі б привели вклонитися могилам батьків.

І ксерокопії листів Сковороди, що покликали нас у подорож, і роздруковки з Інтернету про Прилуки подарували нашому екскурсоводу. Так хотілося сподіватися, що незабаром у місцевих газетах, які час від часу вміщують історичні нариси Є. Тимофіїва, а може й на офіційному сайті міста, де так красиво зазначено: «Прилуки були тричі освячені відвідуванням Тараса Шевченка», додадуть приблизно таку інформацію: «...видатний філософ Григорій Савич Сковорода, світогляд якого сягав найвищого рівня розвитку суспільної думки 18 ст., який за життя був мандрівною академією і для нащадків залишається джерелом мудрості, протягом лютого-травня 1779 року перебував... спілкувався з... і писав листи...»

Хотілося... Але якось глибинні сумніви не давали спокою. По поверненні одразу ще раз перечитала книжечку етюдів-роздумів М. Шудрі «Чолом сягнув зірок», точніше один десятій етюд із назвою «Пустинь: Гусинська чи Густинська?» На чому будувється версія М. Шудрі про перебування Сковороди на Полтавщині у лютому-травні 1779 року? Це три листи з пустині, які

збереглися у списках (тобто не оригіналах). Датований від 19 лютого – відправлено із Гусинської пустині Полтавської губернії Прилуцького повіту, датований від 21 лютого – із Гусинської пустині, а лист від 10 травня – із Густинської пустині. Микола Архипович припускає, що у назві пустині перших двох листів копійстом була загублена літера «т». І доказом правильності назви – детально прописана адреса першого листа.

Але от саме ця «повна» адреса першого листа й дивувала. Переглянувши у односторонньому виданні «Наукової думки» 1983 року надруковане листування Сковороди, не знайшла, щоби ще у будь-якому листі вказувалась назва губернії. Пошукавши у довіднику «Полтавщина», довідалася, що Полтавська губернія, до якої увійшли 10 повітів, у тому числі і Прилуцький, була утворена у березні 1802 року. Виходить, що Сковорода у 1779 році не міг вказувати ще неіснуючу губернію. То це, певне, якийсь пізніший у часі копійст додав таку деталізацію адреси? І справа зовсім не в загубленій перепишувачем літері в адресі 1-го та 2-го листів, а скоріше навпаки – у вставленій «т» невідомо коли і ким у адресі 3-го? І що докази перебування вже літнього Сковороди на Полтавщині дослідникам треба ще шукати.

Ймовірно, що назва пустині таки Гусинська... Леда дочекавшись ранку, поділилася своїми роздумами з В. Стадніченком. Володимир Якович порадив пошукати в Інтернеті інформацію про таку пустинь. Ясна річ, що ні пустині, ні монастиря з такою назвою не знайшла, бо його нема й ніколи не було. Є Свято-Георгіївський храм у селі Гусинка Купянського району Харківської області, але це релігійна споруда значно пізніших часів.

Переглянула у різних електронних довідниках значення слова «пустинь» і в російському тлумачному словнику під редакцією Д. Ушакова знайшла: «ПУСТЫНЬ – первонач. – уединенное место, где живет отшельник, позже – монастырь, возникший в безлюдной местности».

То, певно, Гусинська пустинь це зовсім не монастир, а просто місце усамітнення Сковороди, який обрав для себе «пустынничество». У електронній бібліотеці знайшла чотирнадцять листів мандрівного філософа 1779 – 1792 років написання. Серед них не виявилось жодного написаного із Густинської пустині чи Густинського монастиря, а варіантами адреси були: із Гусинської пустині, із Густинського лісу, із Гусинської Скрипницької пустині, із Гусинки, із села Гусинка.

Цікава історія цього давнього села на Харківщині: на початку 18-го століття землі довкола річки Гусинки (раніша назва Гусинець) були виведені з фонду Ізюмського слобідського козацького полку й надані у власність писареві цього полку Ю. Розаліон-Сошальському. Починаючи з 1762 року, в Гусинці часто гостював, а пізніше подовгу жив у сім'ї Сошальських видатний український філософ, поет, музикант, просвітителі Григорій Савич Сковорода.

Вересень 2004 р., Прилуки – Густиня – Київ.

Людмила Рінгіс, голова правління клубу «Дорогами до прекрасного»

Завершився спортивний рік

За сучасного все динамічнішого життя все менше часу у нас залишається на дозвілля, але без дозвілля життя не можливе.

Ми отримуємо доплату за підвищені інтенсивність та напруженість праці. За таких умов роботи наявність можливості відновити свої сили та підтримувати належну фізичну форму набуває все більшого значення і стає не тільки особистою справою кожного, але і турботою адміністрації та профкому.

Останніми роками ширшало коло тих, хто своєю безпосередньою участю робить внесок у розвиток спортивних традицій університету. Запрацювали стимули до ведення здорового способу життя. На рівні факультетів створені збірні команди, ширшають наші спортивні зв'язки за межами університету.

Завданням адміністрації та профкому є створення належних умов для дальшого поширення фізкультурного руху в університеті. На спортивно-масову роботу в межах кошторису профкому на рік виділяється коштів навіть більше, ніж на інші види роботи.

Фізкультурно-оздоровча робота в університеті спирається на Положення про проведення універсіади, яка є формою проведення комплексних змагань серед професорсько-викладацького складу. Це Положення передбачає не тільки порядок організації, але і комплекс заохочувальних заходів, що дають можливість упорядковувати процес нагородження як переможців,

так і учасників змагань. Підведення підсумків універсіади відбувається на Спортивному святі, що проводиться на сцені Центру культури та мистецтв і стало вже доброю традицією.

Профкомом разом з керівництвом фізкультурно-спортивного комплексу університету в межах щорічної комплексної універсіади «Здоров'я» за затвердженням графіком протягом 2011-2012 навчального року організовувались й здійснювались серед професорсько-викладацького складу та інших співробітників спортивні змагання факультетських команд із запланованих 10 видів спорту: волейболу – у листопаді; бадмінтону – у грудні; шахів та шахмат – у січні; настільного тенісу – у лютому; баскетболу (чоловіки) – у березні; плавання (змішані склади) – у квітні; міні-футболу (чоловіки) – у квітні; легкої атлетики та дартсу – у травні.

Збірні команди факультетів-призерів, а також команди, що посіли призові місця з окремих видів спорту, нагороджені грошовими преміями. Рішенням профкому від 19 квітня 2012 р. на підведення підсумків спортивних змагань між збірними командами факультетів у 2011-2012 роках та проведення вечора Спортивної слави, який відбувся наприкінці квітня, профкомом виділено грошові кошти в загальній сумі 13700 грн. Про-

ректор з науково-педагогічної роботи Т. Є. Оболенська, директор фізкультурно-спортивного комплексу А. В. Зотов, член президії профкому, голова профбюро факультету управління персоналом та маркетингу Б. Г. Базилук поздоровили призерів та учасників змагань, а також всіх присутніх на Спортивному вечорі, та вручили нагороди.

За загальними результатами універсіади-2012 перше місце зайняв фінансово-економічний факультет, друге місце – факультет економіки аграрно-промислового комплексу, третє місце – кредитно-економічний факультет.

За перше місце у загальному заліку команда фінансово-економічного факультету нагороджена грошовою премією в розмірі 2700 грн. Команда факультету еконо-

міки агропромислового комплексу, що зайняла друге місце, – в розмірі 2275 грн. Команда кредитно-економічного факультету, що зайняла третє місце, нагороджена грошовою премією в розмірі 1725 грн.

За участь та зайняття призових місць з різних видів спортивних змагань збірні команди факультетів нагороджені відповідно грошовими коштами для закупівлі спортивного спорядження.

За проведення значної організаційної роботи щодо забезпечення участі у спортивних змаганнях між збірними командами факультетів також заохочені персо-

нальною грошовою премією спортивні організатори факультетів: О. В. Садовник (ФЕАПК); Б. С. Стеценко (ФЕФ); В. Л. Чихірьов (ЮФ); О. Ю. Фіненко (ФУПТАМ); Є. Ю. Данилюк (КЕФ); А. Г. Ніколенко (ФІСІТ); А. Л. Пастернак (ОЕФ); М. Ю. Ананьєв (ФМЕІМ).

Профком вітає переможців та учасників спортивних змагань серед співробітників університету! Й надалі не залишайтеся осторонь і не будьте байдужими до наших спортивних успіхів! Робімо спільними зусиллями наше життя в університеті цікавішим, здоровішим та активнішим!

**Заступник
голови профкому С. Б. Погорєлов**

Увага!

ПРАВИЛА безпечної поведінки при виявленні підозрілого предмета, схожого на вибуховий пристрій

У разі виявлення підозрілого предмета, схожого на вибуховий пристрій, рекомендується:

- не торкатися до виявленого підозрілого предмета, не підходити й не пересувати його;
- утримуватися від куріння, використання засобів радіозв'язку, у тому числі й мобільного, поблизу підозрілого предмета; м'яне робити самостійних дій із підозрілими предметами;
- по можливості забезпечити охорону підозрілого предмета й небезпечної зони (під час охорони підозрілого предмета перебувати за захисними спорудами чи предметами, вести спостереження);
- спробувати повідомити про виявлення підозрілого

предмета інших осіб, які перебувають поруч, забезпечити їх евакуацію з території, що прилягає до небезпечної зони;

- сповістити про небезпечну знахідку будь-який орган місцевої влади, чергові служби правоохоронних органів з наданням інформації про характерні ознаки ймовірного вибухового пристрою, місце його розташування, час виявлення та особу, яка його виявила. Дочекатися прибуття на місце виявлення небезпечної знахідки фахівців-піротехніків;
- намагатися максимально запам'ятати зовнішність, одяг осіб, які залишили предмет, їхній транспорт та номерні знаки.

**Штаб ЦО КНЕУ за публікацією
з журналу «Надзвичайна ситуація», №5 2012 року**

Два кольори - за ціною свободи

В цьому році виповнилося 45 років з дня, коли двоє молодиків вивісили в ніч проти 1 травня 1966 року український національний синьо-жовтий прапор над будівлею Київського інституту народного господарства (нині — КНЕУ), що стало першою подібною акцією у післявоєнному Києві і стало можливим вже наприкінці ХХ століття. За часів незалежності України цій неординарній події було присвячено велику кількість статей, у тому числі й у нашому «Економісті», але майже усі вони базувалися на спогадах Георгія Москаленка та Віктора Кукси. Тож у цій публікації зроблено першу спробу реконструкції тих подій на основі архівних документів, а саме — кримінальної справи № 12 по обвинувачуванню Георгія Москаленка та Віктора Кукси, що нині зберігається в архіві СБУ.

Тож дамо «слово» документам, які відображають реакції та дії учасників та свідків тих вікомних подій. «Еще издали, со стороны ул. Брест-Литовское шоссе, я заметил, что красный флаг, установленный с моим участием на здании института, вчера, был оборван. Когда я приблизился к зданию института, то увидел, что на деревке... развевался желто-голубой флаг с черным тризубом...» — так про цю подію свідчив двірник КІНГУ (за сумісництвом стрілок воєнізованої охорони КПІ) Володимир Минович Литвиненко, який, йдучи на чергування в КПІ, вирішив заглянути до «НарГоспу», в якому напередодні свята Першого травня відбувався святковий вечір, після якого на внутрішньому подвір'ї могло залишитися неприбране сміття.

Побачивши відсутність на даху інституту червоного прапора, «возбужденный и заведенный» Литвиненко повідомив про це чергового вахтера Гайворонського, який чергував в цю ніч замість своєї дружини. Коли черговий вийшов на двір, то побачив, що замість червоного прапора висять лише його обривки на фоні полотна синьо-жовтого кольору. Гайворонський одразу ж наказав двірникові «зняти його поки ще ніхто не побачив». Не бажаючи виконувати розпорядження чергового до приїзду представників правоохоронних органів, але підкорюючись такому розпорядженню, Литвиненко виліз на дах інституту і зняв дерево з «обриваним і зав'язаним на вузол червоним прапором разом із прапором «українських буржуазних націоналістів».

На годиннику чергового було пів на сьому ранку. Поки двірник знімав «жело-голубой флаг» (в дійсності прапор синьо-помаранчевий), черговий вахтер сповістив про подію секретаря партійної організації інституту Романа Степановича Костюка та прокуратора з господарсько-адміністративних питань Костянтина Тимофійовича Капустіна.

Отримавши неприємну звістку, Капустін одразу ж вирушив у напрямку інституту, де зустрівся з Костюком. Оглянувши прапор, вони побачили, що окрім синьо-жовтих кольорів на прапорі з обох сторін були пришиті знаки — «тризуби», під якими був не великий, але водночас промовистий напис: «Ще не вмерла Україна — ще її не вбито! ДПУ». Керівництво вирішило віднести його до приміщення парткому, звідки Костюк викликав представника правоохоронних органів.

За викликом на Брест-Литовський проспект 98/1 (нині — центральний корпус КНЕУ) прибув співробітник Комітету державної безпеки по Київській області, лейтенант Іванов, який розв'язав полотнища червоного та синьо-жовтого прапорів і забрав із собою.

О пів на одинадцять до інституту прибула слідча група під керівництвом лейтенанта Берестовського, який разом із експертом-криміналістом провели огляд місця події та склали відповідний протокол.

Вчинивши усі необхідні процесуальні дії, вбачаючи в скоєному ознаки протиправного та суспільно небезпечного діяння, лейтенант безпеки Берестовський порушив кримінальну справу за фактом посягання на територіальну цілісність Української РСР.

Протягом травня місяця слідство допитувало усіх причетних та непричетних до цієї справи осіб. Було написано сотні сторінок протоколів допитів, проведено різноманітні експертизи. Це можна пояснити лише тим, що партійне керівництво міста, а можливо і республіки, було налякане таким безпрецедентним зухвальством. Завдання усім було зрозуміти. Винні мають бути негайно виявлені та суворо покарані.

Першим в якості свідка було допитано двірника Литвиненка, який і подав заяву про вчинення злочину. Згодом, на підставі своїх пояснень, він сам стане підозрюваним № 1, що дуже чітко простежується з показань свідків — працівників КІНГУ та інших осіб, яких він згадував в протоколі допиту.

Після Литвиненка свідчення давали усі співробітники інституту, які напередодні забезпечували організацію та проведення свята. Свідчення взяли і у коменданта інституту Якова Борисовича Феськова, який підтвердив, що прапор 30 квітня встановлював саме Литвиненко за його наказом. Також свідчили проректор та секретар парткому, які в свою чергу повідомили слідство про те, що «среди студентов института политический ненадежных элементов не замечалось, и каких-либо антисоветских настроений накануне праздника и во время праздничных торжеств в институте не было. Все прошло без эксцессов и подозрительных лиц».

За цю справу, судячи з її матеріалів, представники органів державної безпеки взялися серйозно. На жаль, нам не вдалося відшукати в архіві оперативну інформацію, пов'язану зі справою Москаленка та Кукси, але точно впевнені, що отримані дані дали б нам можливість побачити повну картину напелегливої та кропіткої роботи слідчих Управління КДБ УРСР по Київській області з розшуку «злочинців» республіканського значення.

Каральну машину було запущено. Вже 5 травня лейтенант Берестовський доручає старшим товарознавцям Київської обласної торгівельної бази «Укротптекстильторгу» надати інформацію про «структуру та вид тканин, з яких виготовлено прапор», а також про те «коли, куди і в які торговельні організації тканина була відпущена на реалізацію». На висновок не довелося довго чекати. Тож ж дня слідчий дізнався, що «на изготовление флага были использованы два женских шарфа (кашне) голубого и оранжевого цветов... ткань чистошерстяная, саржевого переплетения». Такі шарфи були направлені для реалізації у 14 торговельних організацій міста. Одна з них знаходилась за адресою Брест-Литовське шосе 106/2, тобто недалеко від корпусу КІНГУ. Вже наступного дня за цією адресою завітали представники органів державної безпеки та взяли свідчення у продавщиці, яка в кінці квітня продала молодикам два жіночі шарфи синього та помаранчевого кольорів. Згодом свідчення продавщиці підтвердяться протоколами допиту підозрюваних Кукси та Москаленка.

Після повернення прапора з товарознавчої експертизи, його через декілька днів було направлено до Київського науково-дослідного інституту судової експертизи для проведення криміналістичних досліджень. На експертизу було винесено багато різноманітних запитань, в тому числі «о личности и о

ее умении в ручной способ сшивания полотнища флага... и прикреплении к флагу знаков тризубца», «какие следы, разрывов или разрывов, носят концы этих веревок. Если это следы разрывов, то каким инструментом они сделаны?», «не являются ли частями одного целого полотнища красного флага, привязанное к дереву в его нижней части, и обрывки красной ткани, прикрепленные к дереву в верхней его части?», «Каким инструментом вырезаны знаки тризуба. Вырезаны они вмести или раздельно?», «Можно ли по надписи на флаге определить грамотность лица, написавшего ее, и его художественные способности?», а також інші не менш цікаві запитання. Характер таких запитань свідчить про професіоналізм слідчого, його ставлення до розслідуваної справи та до пошуку підозрюваних у вчиненні злочину.

Всі дані експертизи згодом були підтверджені показаннями Москаленка і Кукси.

З серпня місяця кримінальна справа переходить у провадження слідчого Логінова. А з кінця лютого 1967 року начальник слідчого відділу Управління КДБ по Київській області, усвідомлюючи обсяг розслідуваної справи, утворив слідчу групу у складі майора Разумного, старшого лейтенанта Чунихина та лейтенанта Логінова. Старшим групи було назначено старшого слідчого з особливо важливих справ майора Разумного.

Як вийшли на слід Москаленка, точно нам невідомо, але в деяких статтях говориться про те, що саме напис на прапорі «Ще не вмерла Україна — ще її не вбито!» якраз і вирішив його долю, а за ним і долю Кукси. Швидше за все, почерк, яким було написано цей текст, схожий на експериментальний зразок почерку, який через певні оперативно-розшукові заходи опинився у віданні слідчого. Про його наявність у справі згадується у резолютивній частині вироку Київського обласного суду: «експериментальний образец почерка хранить при деле».

20 лютого 1967 року Москаленко і Кукса дали слідчому органів безпеки свої перші письмові пояснення.

Москаленко дав слідству розгорнуті і водночас неприємні свідчення. До такого вчинку його спонукало дуже багато факторів, серед яких — «...отсутствие собственного жилья и как следствие — не могу обустроить свою собственную жизнь». Також причи-

ною було невдоволення діями адміністрації підприємства, де він працював, яка не надавала йому роботу, відповідну до його навчальної спеціалізації: «...я работаю мастером, хотя эта работа не совсем отвечает требованиям, предъявляемым в КИХ на 5 курсе...». Тож він звертався до Президії Верховної Ради РСР та редакції газети «Комсомольська правда» по допомогу у вирішенні своїх питань. Але вони надавали лише відписки, не вникаючи в суть звернень, і направляли їх для вирішення на республіканський рівень (УРСР), а звідти у відповідні підрозділи, а останні — на саме підприємство. А керівництво сміялось і казало: «Пиши хоть Богу, а мы что захотим, то и сделаем».

«Идея сделать что-то дерзкое возникла не сразу... Шарфики на флаг я брал в магазине на Гарматной. 30 апреля я стирал белье до 23-х часов. Потом сшил два шарфика, нашил «трезуб», образец которого был у меня на деньгах и подумал, где его можно повесить. Я поехал трамваем до ул. Нестерова, зашел с тыльной стороны института и по лестнице полез на крышу... На следующий день я, Лебедь и Кукса были в Пушкинском парке. Проезжая мимо, я увидел, что флага там не было, где я его цеплял».

А Кукса розповів свою версію події, як відбувалися напередодні свята Першотравня.

«На протяжении апреля месяца, примерно числа 25, посетил универмаг на ул. Гарматная, заплатил рассрочку. Со мной никто не ездил, я был один. 30 числа... Москаленко тоже куда-то уходил, я не знаю куда. Я уехал в город, был вечером на Крещатике, заходил в гастроном, пил кофе».

Але, вочевидь, слідчий не повірив твердженням «підозрюваного» Москаленка і вже наступного дня Георгій доповнює свої пояснення:

«А называть одного или двоих, думаю, нет разницы сколь-нибудь важной». Каральна машина органів держбезпеки, в кращих своїх традиціях, зуміла зламати дух і морально розчавити особу. В цьому поясненні він виклав все те, що насправді відбувалося з вечора 30 квітня та закінчилося першими годинами ранку 1 травня. Обшук у кімнаті гуртожитку № 20 по вул. Виноградарський пер. № 3, відбувся того ж дня. Під час обшуку слідчий виявив пляшечку з чорнилами, «клей конторський, 75 г», паспорт та військовий білет на ім'я Москаленка Георгія.

О 17 годині вечора 21 лютого 1967 року слідчий Логінов склав протоколи про затримання Москаленка та його співника Кукси.

Москаленко та Кукса розповіли слідству всю правду, бо зрозуміли, що їх викрито, і опиратися, а тим більше казати неправду, немає сенсу. Все одно дізнаються.

Наприкінці квітня, напередодні першотравневих свят, Георгій та Віктор вирушили на пошук тканини для виготовлення прапора. В першому магазині необхідного матеріалу не виявилось, а от «повесить желто-голубой флаг в Киеве, чтобы власти побегали» дуже кортіло. Про кольори «українських буржуазних націоналістів» хлопці дізналися з кінофільму «Гибель эскадры», який усією кімнатою дивилися в кінотеатрі «Станкозаводу». Для пошуку необхідної тканини хлопці вирушили в сторону универмагу на Брест-Литовському шосе, але придбали не тканину, а два готових виробі — жіночі чистошерстяні шарфи (кашне синього та помаранчевого кольорів). Заплативши за товар 5 карбованців, хлопці поклали його в шкряну папку Москаленка та пішли геть.

30 квітня, дочекавшись поки з кімнати вийде сусід Лебідь, хлопці закрили зсередини двері та розпочали виготовляти прапор.

Москаленко витяг шарфи з папки і поклав на ліжку, вкрите ковдрою. Згодом ця ковдра буде віддана на експертизу. Перед тим як приступити до виготовлення прапора хлопці стикнулися з проблемою: «Какой формы должен быть флаг?». Не довго вагаючись вирішили зробити 1/3 — помаранчевого, як в республіканських.

Поки Москаленко ножицями вирізав знаки «тризуба», Кукса, тим часом, зшивав голубий та помаранчевий шарфи в одне ціле полотно. Щоби голубого кольору на прапорі було більше, Віктор розпорів голубий шарф.

Після того як на прапор було пришито тризуб, Кукса запропонував: «Не плохо бы что-нибудь написать». На цю пропозицію Москаленко, не довго вагаючись, пропонує текст «запрещенной песни», яку він чув в одному з київських потягів: «Ще не вмерла Україна, ні слава, ні воля». Запропонований варіант Кукса перефразував і було написано: «Ще не вмерла Україна — ще її не вбито!» Ці слова мали налякати партійне керівництво. Але на цьому хлопці не зупинилися, і в Москаленка саянула думка: «пусть

думают, что это какая-нибудь организация», і після довгих роздумів в кімнаті гуртожитку народилася неіснуюча організація «ДПУ» — Демократична партія України.

Закінчивши роботу, Кукса сховав прапор під сорочку і хлопці вийшли на вулицю. Годинник показував одинадцять годину ночі. Перед тим, як вийти з гуртожитку, Москаленко, за спогадами Кукси, дав йому ніж, яким вони мали вирізати по дорозі деревко для прапора. Окрім ножа, Москаленко дістав виготовлений на будівництві інституту ім. Патона самопал та пляшечку з газом, який мав «замістити сліди». А самопал мав відлякнути сторожа, якщо б той наблизився до хлопців. Самопал використати не довелося. До всього іншого Кукса приготував бинт, яким мав прикріпити прапор до деревка. У майбутньому наявність ножа і самопала стане підставою для відмови Куксі і Москаленку в реабілітації у незалежній Україні.

Вийшовши на двір, хлопці почали обдумувати: де можна було б вивісити «националистический флаг». Спочатку вони думали «Вывесить на здании общежития с тем, чтобы испугать управдома», але гуртожиток освітлювався, і тому їх могли помітити та повідомити про це правоохоронним органам. Відкинувши цей варіант, вони почали пригадувати підходящі київські багатопверхівки. Але і такий варіант їх не влаштовував.

Після цього Москаленко «сказал, что он знает более подходящее место для флага». Цим «подходящим местом» виявився КІНГ, в якому навчався Москаленко. Окрім всього Георгій знав, де знаходиться драбина, по якій можна вилізти нагору.

Питання було вирішено. Хлопці сіли на трамвай і по Брест-Литовському шосе доїхали до вул. Гарматної, з якої зійшли і рушили в сторону інституту. Біля інституту нікого не було. Довго не вагаючись, хлопці вирішили, що полізе Кукса, у якого під пазухом був прапор. Для того, щоб не залишити своїх слідів, Віктор на руки вдягнув рукавички, а на ноги — чоловічі шкарпетки.

Вилізши на дах КІНГУ, Кукса вирішив зірвати прапор, хоча про це хлопці не домовлялися: «Мы взяли с собой нож не для срезания советского флага» — свідчив Москаленко.

Оскільки по дорозі до інституту хлопці не знайшли необхідної деревини для деревка, Кукса вирішив вивісити «жовто-блакитний прапор» на місці зірваного червоного прапора, за допомогою шпигатної нитки, яка утримувала флашток. Щоб вибратися нагору та встановити прапор, Куксі вистачило 10 хвилин.

Полишаючи місце «злочину», хлопці вилили під драбиною заготовлену пляшечку з газом. Саме він мав збити службового пса зі сліду.

Відходили хлопці у сторону Святошино. Але спочатку позбулися пляшечки з-під гасу та аптечного бинта, який не довелося використати. Докази свого діяння вони «поховали» в одному з озер у парку «ім. Ленінського комсомолу» (нині — Берестейський парк).

Додому «злочинці» прибули о 2-й годині ночі. Задовolenі своїм вчинком лягли спати, а вдень 1-го травня зробили пам'ятне фото про ту історичну ніч в історії України, в Пушкінському парку. Про те, що вони зробили, нікому після того не розповідали.

Через чотири дні після затримання, прокурор Київської області дав свою санкцію на застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою для Георгія Москаленка та Віктора Кукси. З цього моменту хлопці вже не вийдуть з приміщення по вул. Володимирський, 33 (КДБ) вільними. Для слідчих стануть не «товарищами», як було прийнято звертатися в радянські часи, а — громадянами, що свідчило про те, що вони перебувають під підорою за вчинення протиправного діяння — за вивішування «ідеологічно неправильного прапора».

2 березня Москаленку за «привизы неустойчивых в идеологическом отношении элементов к антисоветской националистической деятельности» та Куксі, який «вошел в сговор» була зачитана постанова слідчого про притягнення їх в якості обвинувачених.

11 березня Москаленку була оголошена постанова про заміну та доповнення звинувачення, в якій була додана стаття за незаконне зберігання вогнепальної зброї. А 20 квітня 1967 року був готовий і обвинувальний висновок. Тільки через рік після скоєного «злочинці» предстали перед радянським правосуддям.

Це був перший в історії СРСР випадок, коли в союзній республіці було вивішено її національний прапор. То був один із перших дзвоників для партійного керівництва про початок відродження національної свідомості та національної самоідентифікації. Такий вчинок суперечив усім писаним і неписаним «заповідям» більшовицької космополітичної ідеології.

(Початок. Закінчення далі буде).

А. І. Чуткий,
директор Музею історії КНЕУ,
Г. Д. Бородай,
студент 4-го курсу юридичного факультету

Вітаємо

З прекрасним святом!

Ігоря Олександровича Хорева,

доцента кафедри педагогіки та психології, вітаємо з ювілеєм!

Ігор Олександрович працює в нашому університеті з 2006 року. Народився він у сім'ї військовослужбовця та більшість свого часу спрямував на побудову військової кар'єри.

З 1969 року по 2002 рік проходив дійсну військову службу на посадах: курсанта Київського вищого танково-технічного училища Міноборони, яке закінчив з відзнакою у 1973 році; командира взводів у військових частинах Центральної групи військ. Призначався секретарем комітету ВАКСМ, секретарем партбюро та парторганізацій Забайкальського та Далекосхідного військових округів, заступником командира батальйону.

З 1989 по 1991 рр. — старший інструктор політвідділу спецчастини Київського військового округу.

У 1992 році І. О. Хорев закінчив Київський державний педінститут ім. М. П. Драгоманова за спеціальністю «Історія», одержав диплом вчителя історії. З 1996 року — старший викладач факультету військової підготовки КПІ Міноборони. Працював на посаді доцента кафедри військової педагогіки і культури Київського військового гуманітарного інституту Міноборони. У 1998 році захистив кандидатську дисертацію на тему «Педагогічні основи підвищення ефективності військової підготовки студентів у вищих закладах освіти» і йому було присвоєне вчене звання доцента.

З 1998 по 2002 рр. — начальник факультету соціальної педагогіки ВВГУ Національної академії оборони України, начальник кафедри військової педагогіки і культури НАОУ Міноборони.

У 2002 році був звільнений з дійсної військової служби за вислугою років, полковник запасу. Працював професором кафедри Національної академії оборони України.

З 2006 року Ігор Олександрович працює доцентом кафедри педагогіки та психології КНЕУ, де на високому науково-методичному рівні викладає навчальні дисципліни: «Психологія та педагогіка», «Психологія діяльності та навчальний менеджмент». Бере

участь у проведенні тренінг-курсів для викладачів КНЕУ «Формування психолого-педагогічної компетентності викладачів».

Коло його наукових інтересів — ефективність професійної підготовки та удосконалення педагогічної майстерності викладача вищої школи, особиста та професійна ефективність, педагогічний оптимізм.

Він є співавтором навчальних посібників, робочих навчальних програм. У списку його наукових та навчально-методичних праць близько 60 друкованих робіт.

Наш ювіляр — знавець своєї справи, сумлінний та цілеспрямований працівник. Його працездатність та наполегливість викликають повагу як серед колег, так і серед студентів. Не оминає і неабияка увага до його особистості з боку студентів. На студентських форумах вони пишуть про нього: «Ігорь Александрович класный! Можно ли у него списывать!? Можно, но в этом нет смысла, — ведь он доступно рассказывает...».

Зі студентських відгуків нам відомо і про його життєвий та педагогічний оптимізм, про його вміння прищеплювати прагнення до професійної успішності та самореалізації.

Шановний Ігоре Олександровичу, бажаємо Вам подальших успіхів на педагогічній ниві. Хай Вас надихають та допомагають рідні люди, минають негаразди та непорозуміння, а доля збагачує Вас і надалі життєвою мудрістю, енергією, натхненням та радістю сьогодення.

Хай Віра, Надія, Любов завжди супроводять Вас і надихають на нові звершення, допомагають зберегти молодість душі, енергію та оптимізм.

Хай щастить Вам у житті, роботі, спілкуванні з колегами та студентами.

Бажаємо міцного здоров'я, довгих продуктивних років, багато радості та здійснених мрій!

Ювілей — мітки у роках, —
Мітки звершень, позначки надбань..
Їх тримає доля у руках,
Вони сприяють здійсненню бажань.

Ваш шлях в житті триває і триває
Під знаком успіху й життєвих вдач.

У Вас сьогодні світлий Ювілей,
Отже, Вас на руках тримає доля!
Дорогою вперед веде Вас Прометей,
А йти допомагає Ваша сильна воля!

Уважний тато й чоловік, дідусь чудовий,
Інтелігент в усьому і завжди..
Хай буде Ангел Ваш завжди здоровий!
Ніколи й ні в чому не знайте нужди!

Військовий, що по світові бував,
А згодом — знаний вчений й викладач..

Бажаємо ми Вам лиші радості і щастя,
Нехай натхненням буде сповнене життя!
Оптимізм хай Вас рятує від нещасті,
Хай буде довгою дорога в майбуття!

З повагою, колектив кафедри педагогіки та психології

Николаю Петровичу Аксенову — 65

Уважаемый Николай Петрович!
Совет ветеранов Киевского национального экономического университета имени Вадима Гетьмана сердечно поздравляет Вас с 65-летием со Дня рождения!

В этот памятный для Вас день мы отмечаем, что значительная часть Вашей жизни, более 31 года, была связана со службой в Советской Армии — Вы прошли путь от рядового до полковника, командира танкового полка.

Ветераны университета знают Вас, как офицера — танкиста, ветерана Вооруженных Сил, награжденного за доблестную службу двумя орденами Венгерской республики в золоте и серебре «За службу Отечеству» и 15 медалями.

В настоящее время Вы работаете старшим преподавателем кафедры региональной экономики нашего университета.

Являясь членом Совета ветеранской организации, Вы проявляли большую заботу и внимание к ветеранам университета.

За период совместной работы мы знаем Вас как хорошего товарища и умелого руководителя с высокоразвитым чувством ответственности за порученное дело на любом участке, принимающем активное участие в общественной жизни университета.

Ваше трудолюбие, честность, чуткость и отзывчивость ко всем, кто с Вами работает и знает Вас, снискали Вам авторитет и уважение всего коллектива университета, в котором Вы работаете более 13 лет.

Желаем Вам, многоуважаемый Николай Петрович, крепкого здоровья, счастья, всегда светлых и долгих лет жизни!

Ювілеї

Літнє різнобарв'я

Аністратенко Наталія Володимирівна, доцент кафедри міжнародного менеджменту;
Василенко Ірина Олександрівна, викладач кафедри іноземних мов факультету управління персоналом та маркетингу;
Вітвицька Наталія Олексіївна, лаборант кафедри німецької мови;
Гагіч Надія Іванівна, прибиральниця службових приміщень господарського відділу корпусу №2;
Газенко Ганна Панасівна, кастелянка гуртожитку №4 студмістечка;
Горобченко Валентина Яківна, прибиральниця сміттєпроводу гуртожитку №2 студмістечка;
Данілова Людмила Семенівна, завідувач кабінету ГЦІС;
Зяблицева Тетяна Михайлівна, інженер видавництва;
Козак Юрій Іванович, доцент кафедри банківських інвестицій;
Круківський Василь Іванович, доцент кафедри іноземних мов ФМЕІМ;
Ласкавий Анатолій Олексійович, доцент кафедри управління персоналом та економіки праці;
Митрофанова Валентина Андріївна, інспектор відділу ОЗНП Навчального центру;
Мовчанок Ніна Сергіївна, прибиральниця службових приміщень господарського відділу корпусу №1;

Нікулін Анатолій Олексійович, РВК СГЕ;
Обеснюк Лариса Антонівна, прибиральниця службових приміщень господарського відділу корпусу №2;
Пащак Меланія Григорівна, прибиральниця службових приміщень господарського відділу корпусу №1;
Петюх Василь Миколайович, професор кафедри управління персоналом та економіки праці;
Постнова Віра Володимирівна, гардеробниця ФСК «Економіст»;
Путівкіна Наталія Георгіївна, провідний редактор видавництва;
Сніжко Володимир Григорович, черговий з режиму служби охорони;
Трибунська Алла Іванівна, завідувач філії бібліотеки;
Фляшнікова Алла Борисівна, доцент кафедри політології і соціології;
Червінська Любов Петрівна, професор кафедри управління персоналом та економіки праці;
Чернявський Юрій Васильович, столяр господарського відділу корпусу №3;
Шиндереєва Людмила Петрівна, кастелянка гуртожитку №1 студмістечка;
Ясько Ганна Леонідівна, завідувач сектора бібліотеки.